

Bina Štampe Žmavc

Opoldnevi

Ura

Krompirček in melanholija
 na ulici, kjer igrajo
 El condor passa
 med sprehajalci,
 pozlačenimi s popoldanskim soncem
 in zmeraj lačnimi
 golobi med stojnicami
 kratkočasnega kiča.
 Prodajajo alge za lepa bedra
 in ogrlice iz jaspisa,
 ponarejenega nespretno z barvo,
 ki se že lušči v preplitek nanosu,
 in malce naprej onemoglo uro,
 kjer le še nihalo v enem kosu
 spominja na čas, ko je tekla,
 tekla sekunde,
 minute in ure,
 neumorna in iskra
 v položčenem lesu
 kje v srcu fin de siècla,
 zdaj pa ji kukavica
 utekla
 polomljeno pada na stran,
 ne kuka več ure ne dneva,
 od črvov preluknjana
 v pohajkujočem soncu
 sameva
 na stojnici še neprodanega
 popoldneva.

Tango in ptica

Pritlični tango,
prenizko za ptice –
v preneglem spustu
izdih prežge perutnice,
spodrsnejo tla,
zmeraj kvišku v daljavi
pripeta,
podložena z zrakom
in valovito sončavo,
z zarjo večerno,
obvita mehko, mehko,
za spust in dvig
in pogled skozi širjavo
neba prevelikega
za enojne oči
dolgorepega pava,
ki pleše nerazsodno pri tleh,
strmoglavlja pahljačo
poletnega dne,
ne da bi kdaj
obrnil glavo,
s kljunom podrezal
neskončnost
v neskaljeno daljavo.

Želod

Sanjala sem,
da sem nabirala
velike želode ljubezni.
Kotrljali so se
po mahovnatem gaju,
še čisto nezreli in jezni
nalašč spregledali
plitko košaro,
z zelenimi kopicami pokriti
kotrljali se mimo,
med trato in listjem
prikriti,
privoščljivi in zlobni
se hihotali,
skoporiti sadeži drevja,
ki so ga druidi ljubili,
častili po božje,
driade nasukale v sanje
usnulim junakom
pred bitko,
zdaj pa so želodi božji
osmukali svitke sanj
mi s posmehom
na goli koži,
velika divja svinja
kroži
lomastna in lačna po gaju,
pobira želode ljubezni
in naju
prebuja iz sanj
po bitki v že tisočkrat
izgubljenem rajju ...

Tango in pav

Dva modrozeleni pava
plešeta tango
na počesani trati
med javorji z drobnopiljenim listjem,
rdečimi in zelenimi –
Acer dissectum, Acer palmatum
ornatum –, z imenom, rastjo
in vejami zamaknjena secesija,
odblesknjena v vodi
z bajko starega Narcisa,
ki je ostal mlad,
ko se je izgubil v ogledalu
svojih oči,
zaljubljen sam v svoj pogled
poljubljal si ustne
predolgo in pregloboko,
postili so se bogovi
na bregu njegove ljubezni,
prav tam, ob robu jezerca,
kjer dva modrozeleni pava
pretikata svoji pahljači
med pahljačami drobno rezljanega
listja javorjev –
Acer dissectum, Acer palmatum
ornatum –, plešeta tango,
kot bi plesala ga večno,
kot bi plesala pavano ...
Z neskončno oddaljeno
luno sveta.

Okno

Potrebujem čevlje
enakih napisov
kot veleblagovnica
ponoči,
da bom lahko
hodila po luni,
nespremenjeno budna
in pobirala sanje
iz spečih oči
dneva,
tik pred jutrom,
ko sanje se razpustijo
in sanjajo najbolj živo,
kot da bi skoraj zbujene
razgaljale popke
razpuščene,
navznoter,
skoz sajasto belo vilovino
odganjale tja,
kjer snežeč hologram
okna
se odpira v tišino.

Klepsidra

Čas je zasukan
piščanec z zavitim vratom,
mrtvi zgolj
nezanimivi živi,
in živi merijo razdalje
do večnosti
in nazaj,
ne da bi se
jim kaj zgodilo,
kaj v resnici mrtvega. –
Nikoli ne veš, če so ure
že prejšnje
morda za večno
prihodnje že zdajšnje,

tečejo subverzivno
enako prikrito
enakomerno v času,
ki se ne da izmeriti.
Klepsidra
v nekem tujem popoldnevu
presuje čirikavo zrno,
ne da bi vedelo kdaj
in zakaj je mimo.
Piščanec z zasukanim vratom,
mrtev. –
Nič. Nič se ni zgodilo.

Tango

Plesalci tanga
mulčijo tla,
da postanejo mehka od plesa,
gosta od ritma težkega
v predmestjih in ulicah
žil velemesta,
ki mane z nogami
prividnost neba
skozi dopetno melanholijo,
žalost nepojmljivega,
ko bandoneon
igra iluzijo tanga
tesno v plesu za dva,
tesno v plesu za dva,
prožnih korakov
se bridko smehlja
in ljubezen pride na troje –
svoje, tuje in moje,
Piazzolla
prižiga ponikljana tla,
bandoneon igra
in pevka poje, poje, poje,
v tangu umira smeje.

Angel

Angel je spal
na akrilnem zvoniku –
vse stolpne ure
so votle in točne,
minute so gotske,
zvezde baročne
obokajo veke
mrtvim
z neoskrunjeno apatijo ...
Negibno,
kot angel je spal negibno,
brezskrbno
v njeni obokani sliki,
peruti peresnih,
dvignjen od tal,
nezemsko svetel
v svetlobni apsidi
iz barv, ki jih je tjakaj nanesla
natančno, obstojno prosojno,
da bi ostal tam,
speči angel v akrilu
(čas nedokončan,
nedotaknjeno peč,
njen angel ni zganil vek,
ni varuh postal,
ko ji je omahnila dlan
in skozi gotski portal
je zapuščala svet).

Amoroso

Vso noč da bi ležala
skupaj golih sanj
in prepletenih nog
in bi ob svitu,
ne da bi spustil me iz rok,
počasi in zaobljeno
obrnil me na bok
in mi zablodil do podkožja,

kot pritlični Bog
z dlanmi obuzdal
nage prsi,
z jezikom raztopil
mi med mednožja
in zmedeno moledoval
za še,
olajšan teže
milega orožja,
da ko se komaj prebude
od spanja zgubana
mestna okrožja,
bi že na vrtu najinega dne
dehtele divje jablane ...

Biblioteka

Nesmiselno je,
žametno in belo
iskati sled otroka
v snegu ...,
ko vse bolj gosto naletava
pršec droban
in širi se daljava
onkraj robov in vek
zamaknjenih v neskončnost.
Sneg seže tostran
kvišku obledelih vrtnic
in onstran
pušpanov zelenih,
rastočih prepočasi
v merah let.
Nesmiselno je,
žametno in belo
iskati sled.
Zgolj neprebrani hologram
je pušpan v snegu.
Biblioteka let ...
begoten srež besed.